

Träsko-Posten

Arbetet 1993

När jag flyttade till Böste blev jag varnad för Träsko-Posten och redan efter någon vecka fick jag ett prov på dess klappande snabbhet. Dessutom fick jag insikt om hur en fjäder kan förvandlas till en höna.

Det var ett oförargligt rykte, sprungit ur nyfikenheten kring att en journalist/filmare köpt en gård som stått tom i 56 år. Det eggas alltid någon att glo runt hörnet och dra sina slutsatser.

Eftersom jag själv inte är intresserad av skvaller prenumererar jag inte på Träsko-Posten, och har därför också varit behagligt förskonad från eventuella hönor. Mina eller andras.

Häromdagen ringer en journalist från Dagens Nyheter. Hon vill intervjua mig om hur människor i en liten by lägger sig i varandras sätt att bo och leva. Enligt henne har grannar tyckt till om mitt ogräs, och jag har, i artiklar i Trelleborgs Allehanda, varit i polemik och haft åsikter om mexitegel.

Det var en kompis till henne, vars namn jag inte känner igen, som hade påstått detta. Hjälpsamt försöker jag reda ut vad hon egentligen har hört, så att jag kan bedöma om jag kan tillmötesgå henne med en intervju.

Kanske är det mina artiklar i tidningen Arbetet som hon hört talas om? Att Arbetet blir TA är begripligt, där uppe i huvudstaden har de ju ganska dålig hum om hur landet ligger utanför tullarna. Visserligen har jag skrivit om att renovera en gammal kåk, men det där med mexitegel förbryllar mig. Då inte heller journalisten kan förklara sammanhanget skickar jag några av mina hus-artiklar till henne. Så får hon tänka på saken.

Hon har inte hört av sig igen. Jag antar att "knäcket" sprack.

När jag tänker på att Träsko-Posten nått Stockholm och Dagens Nyheter, då kastar jag mig på golvet och tjuiter av skratt.

Det är helt otroligt. Det är banne mej helt otroligt!

Man har inte ont av det som man inte vet, och om grannar är missnöjda med min trädgårdsskötsel så har inte jag hört något om det. Jag kommer förmodligen heller aldrig att få veta vem som sagt vad, men en sak är säker: en ankfjäder eller kanske en maskrosboll, har letat sig < l>ända<D> upp till huvudstaden.

Det är vansinnigt roligt.

Men mellan skrattparoxysmerna slår det mig, att det finns en del människor här på slätten som försöker begränsa mitt liv och min vardag. Det är människor som retar sig på allt och alla, framför allt på dem som inte lever som de själva.

De är inte många, de är inte starka. Men de är envetna, och som uppretade bin letar de angreppspunkter. Lite förstrött har jag viftat bort det hela som tillfälligheter men nu faller saker och ting på plats. Det är inte fullt så roligt.

Att jag inte lever som andra, det är uppenbart, det kan vem som helst se. Att det retar en del, har jag också förstått. Det man inte känner igen är främmande, och det främmande provocerar = utmanar, eggas, stör, retar.

Om en av mina maskrosbollar flyr min tomt, då gör den intrång någon annanstans. Det finns ingenting nytt att säga om hur vinden blåser, men kring det okända kan man alltid spekulera.

Hur jag lever då, med mitt ogräs och grannens mexitegel?

Nä, nä, nä! Se, det tänker jag inte berätta.

Det ska nämligen bli vansinnigt roligt när New York Times ringer. Det vill jag för allt i världen inte missa.